

Adriana van Zoest met dierstillevens in 'Post Mortem'

Adriana van Zoest laat met haar schilderijen in het Drents Museum een andere kant van haar kunstenaarschap zien. Het dode dier is de afgelopen jaren een nieuw onderwerp in haar oeuvre. Haar verbondenheid met deze dieren en haar vak is opmerkelijk te noemen. Bij Post Mortem kom je oog in oog te staan met 'De dieren Van van Zoest' (DdVvZ). Het is alsof je naar het geschilderde onderwerp toe gezogen wordt door de verfijning van de penseelstreken. De vacht van bijvoorbeeld 'Trofee?' of 'De oversteek' zijn zo gelaagd geschilderd, dat je ogen door deze heen kunnen kijken, waarbij je stuit op de kern van het dier. Hiermee wil Adriana van Zoest de toeschouwer laten voelen dat deze dieren elk een eigen identiteit hebben. De schilderijen die te zien zijn bij Post Mortem laten je daarom niet onberoerd.

Door Harry Tupan

Jarenlang schilderde Adriana van Zoest (1966) realistische stillevens in een eigentijdse context. Als een van de schilders uit de selecte stal van de Amsterdams galerie Lieve Hemel genoot zij bekendheid vanwege haar perfecte technische kunnen.

Enkele jaren geleden gooide zij haar thematiek radicaal om, verliet haar galerie en ging onder meer dode dieren schilderen. Het schilderen van gestorven dieren is al van lang vervlogen tijden. In de 16de en 17de eeuw zijn schilderijen van jachtaferelen, maar ook marktscènes met dode en geslachte dieren voor

Adriana van Zoest aan het werk. (foto Corné Sparidaens).

consumptie zijn erg populair. Maar ook in de daarop volgende eeuwen blijft het schilderen of tekenen van gestorven dieren onverminderd voortduren. Vaak zijn het studies of observaties, waarbij de anatomie zo exact mogelijk wordt weergegeven. Vingeroefeningen eigenlijk. En ook hedendaagse figuratieve schilders als Matthijs Röling,

Henk Helmantel en Rein Pol omarmden dit thema, de één wat onbarmhartiger in de weergave dan de ander. Adriana van Zoest maakte dus een enorme thematische switch. Haar vroege werk bestaat voornamelijk uit virtueuze stillevens, met de ultieme perfectie als hoofddoel. Stuk voor stuk zeer goede werken, maar allen met een (opzettelijk!) klinisch karakter.

Eendagskuiken, 55 x 80 cm, olieverf op paneel

het Drents Museum

De verstoteling, 70 x 73 cm, olieverf op paneel

In deze werken probeert zij technisch, op basis van traditionele schildertechnieken, de ultieme illusie te bereiken. Nu schildert zij gedurende een aantal jaren dieren, levende en dode. En wederom maakt zij hierbij gebruik van haar enorme technische potentieel. In haar dode dieren evenaart zij, ja eigenlijk overtreft zij die perfectie. Neem nou 'Femme fatale', een stilleven met een dode pad. De prachtige droge, wrattige huid, zo kenmerkend voor deze kikvorsachtige, is als een klein landschapje weergegeven. Inclusief de mooie oneffenheden. De voorpootjes, bijna nog in springstand, wijzen naar elkaar toe, als in gebed. En dan dat helgroene grassprietje, dat een o zo belangrijk accent vormt in de compositie en zo feitelijk weer leven aan de dood toevoegt. Een ongeëvenaard werk, dat ook door de grootte (45x80 cm) indruk maakt. En wat te denken van het geportretteerde vogeltje ('De verstoteling') dat, net uit het ei gekropen en vervolgens fataal uit het nest geworpen, op tedere wijze is geschilderd. Dit zijn voorstellingen die we eigenlijk helemaal niet graag zien. Op straat of in het bos lopen we er met een grote boog om heen. De kwetsbaarheid van het jonge leven, ontdaan van alle schoonheid, laat ons een bittere realiteit en ernst zien. Door toch die, niet voor de hand liggende schilderijen te maken, ontstaat Van Zoest de liefelijkheid die men over het algemeen zo graag ziet. Zelf zegt ze daarover: 'De

dode dieren schilder ik om het beestje een nieuw leven te geven. Een tweede kans zal ik maar zeggen. Ondanks dat ik ze dood schilder, kan ik ze zo laten leven voor de eeuwigheid in al hun kwetsbaarheid'. Die kwetsbaarheid is, naast het bittere, af te lezen aan haar werk. Daar waar de dood veelal afschrikkend is, weet Van Zoest tederheid in haar werken te leggen. Een kuikentje, een roodborstje en een egeltje; diep verzonken in een eeuwige durende slaap.

Post mortem - dierstilleven van Adriana van Zoest is te zien van 13 sept 2016 t/m 19 maart 2017 in het Drents Museum, Brink 1, 9401 HS, Assen. Open di t/m zo 11.00 - 17.00 uur. T 0592 377 773 www.drentsmuseum.nl

Adriana van Zoest geeft in januari een lezing in het Drents Museum. Informatie hierover vind u op de site: www.adriavanzoest.nl

Femme fatale, 45 x 80 cm, olieverf op paneel

Bij de tentoonstelling verschijnt een rijk geïllustreerde monografie van Adriana van Zoest in de serie 'A portrait of'.

A Portrait of, is de naam van een serie monografieën van Art Revisited met veel afbeeldingen en details van schilderijen vergezeld door teksten en illustraties die er toe doen.

Adriana van Zoest - Balanceren in het licht
Auteurs: Anne van Lienden, Harry Tupan,
Sjaak Bakker en Adriana van Zoest.

Formaat 28,5 x 24,3 cm
176 pagina's, full colour, harde koft.
Uitgeven door Art Revisited
ISBN 978-90-72736-97-0

Trofee?, 65 x 135 cm, olieverf op paneel

Fotografie kunstwerken: Art Revisited